

Kisberzsényi-Nagy György

Az építészet láthatatlan struktúrái

Tézisek

DLA-tanulmány, 2017.

Témavezető: Balázs Mihály DLA
BME Építőművészeti Doktori Iskola

Tézisek

I.Tézis

Kertben, vagy tájban élni különbség. A kert intim és személyesen alakítható, magánügy. A táj közösséget kíván és közügy. A hely” ugyanaz, de a benne élők felelőssége más. Aki a tájban él, az azért felel, aki a kertben az azért. A tájban élni azt jelenti, hogy az ember tartozik a helyhez, és nem a hely az emberhez. A hegy ilyen értelemben táj.

II.Tézis

Jelölt helyek a helyhez köthető személyes emlékekből és a hely immanens tulajdonságaiból keletkeznek. Ezek együttese képezi az átélt helyből fakadó érzések térben formálódó minőségét, az atmoszférát. Párhuzamos világunkban e jelölt helyek jelentik a tájékozódási pontokat.

III.Tézis

Az építészet legközvetlenebb módon az építésben mutatkozik meg. A folyamat közben sugárzik a realitás egyetlen megfogalmazhatóságának aktuális képessége. A javító építészeti beavatkozás, a továbbépítés, visszaépítés feltételezi az eredeti épület megértését. Hitelesen folytatja azt.

IV. Tézis

A bontás és a rombolás, az építés azonos célú, de ellenkező irányú megnyilvánulási formája. A bontás a megértés folyamatából származó döntés. A rombolás pedig egy érzelmi alapon született ítélet.

V. Tézis

A “somlói” helyén való épületek, a hegy táji karakterében megjelenő láthatatlan struktúrák megnyilvánulásai. A táj és ház viszonya nem formai hasonlóság szerint alakul, hanem a ház és a hegy sajátosságai szerint, a közös valóságuk alapzatán. A hegy hegy-szerűen, a ház ház-szerűen viselkedik. Ahogy a táji alakulatok, úgy a házak is a hegy részei. Az épületek a hegy ház-szerű továbbépítései.

VI. Tézis

A táj és az emberi közösségek egymásból alakuló minőségek. Közösséget a helyét megtaláló ember tud tartani.